

Esther, koningin van Perzië

In de bijbel wordt over haar verteld in het bijbelboek ESTHER

**Hieronder lees je de hoofdstukken 151 t/m 155 zoals die in de kinderbijbel
“De Hillige Histoarje” staan.**

**Deze kinderbijbel is geschreven door Ulbe van Houten
en vertaald uit de Friese taal in het Nederlands
door jullie pake Eelke**

Lieve kleinkinderen,

Wie droomt er als kind niet van om een prins of prinses te worden?

Dat overkwam lang geleden het jonge Jodinnetje Hadassa, dat later de koningin werd van het grote Perzische rijk. Dat was in het jaar 468 voor Christus.

Koningin Esther

Lieve kleinkinderen,

Ik heb meerdere keren tegen jullie papa's en mama's gezegd: 'Tijdens vergaderingen en ook wanneer je belangrijke beslissingen moet nemen, geen druppel alcohol! En na een vergadering, wanneer je gezellig met elkaar een biertje drinkt, pas goed op en weet wat je zegt. Alcohol maakt je loslippig! Zeg geen dingen, waar je later spijt van hebt!'

Lieve kleinkinderen, ook mijn advies aan jullie is: Geen druppel alcohol bijbelangrijke zaken in jullie leven. En ook voor iets waar je misschien zenuwachtig voor bent, geen biertje of iets anders drinken waar alcohol in zit. Ga je geen moed indrinken wanneer je weet dat er iets belangrijks staat te gebeuren. Jullie kennen toch die slogan: Alcohol maakt meer kapot dan je lief is? En jullie weten niet half hoe waar dat is....

Esther, koningin van Perzië – Hoofdstuk 151 van het Oude Testament

Koning Darius regeerde al veel jaren over het grote Perzische rijk. In de loop der jaren had hij veel vijanden verslagen, maar van dat kleine landje Griekenland kon hij het maar niet winnen. Zijn grote oorlogsvloot was door de Grieken verslagen. Terwijl hij druk bezig was met de voorbereidingen om voor de tweede keer Griekenland aan te vallen, stierf hij. Zijn zoon Ahasveros volgde hem op. Deze nieuwe koning wilde direct wraak nemen op de Grieken, maar door een opstand ergens in zijn eigen rijk kon hij pas in het derde jaar van zijn regering hiermee beginnen. Maar dat ging nog niet zo gemakkelijk! Veel raadslieden van hem voelden niets voor een nieuwe oorlog. Vooral om reden dat die duur was en al het nodige geld voor die oorlog via belastingen opgebracht moest worden. En dat lukte niet altijd. Maar Ahasveros wist wel een manier om zijn zin te krijgen. Alle hoge ambtenaren en officieren en ook alle stadhouders liet hij naar zijn hoofdstad Susan komen en honderdtachtig dagen lang gingen ze vergaderen over een mogelijke oorlog tegen Griekenland. En dat hele lange halfjaar waren er elke avond maar weer grote feesten. De koning liet aan zijn onderdanen al zijn macht en rijkdom zien. Ze raakten daarvan zo onder de indruk dat ze zich niet langer durfden verzetten tegen de plannen van de koning: de oorlog tegen de Grieken zou doorgaan en allemaal zouden ze hun koning voor de volle honderd procent helpen. De koning lachte breed toen het besluit

gevalle was. Het ergste was achter de rug, dacht hij: van de overwinning was hij nu al zeker!

Maar nu zou er eerst nog een groot volksfeest in de stad gehouden worden, waar iedereen welkom was. Er was in de hele stad Susan geen zaal groot genoeg voor alle gasten, maar dat was geen probleem: het feest werd gewoon in het grote koninklijke stadspark gehouden, waar een grote feesttent geplaatst werd. De belangrijke gasten van de koning lagen in die tent op gouden en zilveren divanbedden en de wijn stroomde overvloedig. Niemand van de feestgangers mocht tekort komen aan eten en drinken. Ook koning Ahasveros kwam niets tekort. Op de zevende dag van het feest was hij bijna dronken. Half bezopen begon op te scheppen over zijn macht en rijkdom, over zijn goud en zilver en op het laatst over zijn vrouwen en zelfs over zijn jonge vrouw koningin Fasti. ‘Ik zal jullie haar laten zien!’ riep hij luidkeels. ‘Voor jullie, mijn trouwe dienaren heb ik alles over. Ik wil alles met jullie delen. Ik laat Fasti ophalen en dan kunnen jullie zien, hoe mooi en hoe lief ze is.’

Hij wenkte naar een paar kamerjonkers en die gingen koningin Fasti uit het vrouwenpaleis ophalen. Zij moest meekomen naar het mannenfeest waar normaal gesproken geen vrouwen bij aanwezig mochten zijn.

Koningin Fasti was de vrouw van de koning en niet zijn slavin.

Diep bogen de kamerjonkers zich voor koningin Fasti en zo voorzichtig mogelijk zeiden ze hun boodschap. Of de koningin haar kroon op haar hoofd wilde zetten en direct mee naar de koning wilde gaan: de koning verwachtte haar en wilde met haar pronken. Ja, hij wilde haar aan al zijn gasten laten zien. De jonge vrouw ging staan. Koningin Fasti was geen slavin. Haar wangen

gloeiden en haar donkere ogen schoten vuur. Haar hele lichaam trilde van kwaadheid. Wat meende de koning wel? Zij was geen slavin die je kon laten showen op een dronken mannenfeest? Wanneer hij, koning Ahasveros dan niet wijzer was, dan zou zij, de koningin wijzer zijn. En hoog en koel, zodat al haar vrouwelijke gasten het konden horen zei ze: ‘Ga terug naar de koning en zeg tegen hem dat ik, koningin Fasti niet wil komen!’

Daarna ging ze weer zitten en het feest ging door alsof er niets gebeurd was. De kamerjonkers stonden perplex. Dit kon de koningin toch niet menen? Nog nooit had iemand tegen de koning durven zeggen: Ik wil niet! En nu deed zijn eigen vrouw dat! Het was wel niet mooi wat de koning haar vroeg om te doen, maar daarom hoefde je nog niet te weigeren? Wat de koning zegt, dat moet doorgaan! En nu zij weigerde kon haar dat haar leven kosten. Nog één keer vroegen de kamerjonkers het haar. Bijna smekend....

Maar weer kregen ze hetzelfde antwoord: ‘Ga en doe wat ik tegen jullie gezegd heb.’

Even later stonden ze in de mannenfeesttent en zeiden tegen de koning dat zijn vrouw Fasti niet wilde komen.... De koning schaamde zich niet. Hij begreep niet eens dat zijn vrouw hem deze schande wilde besparen. Hij dacht op dit moment maar aan één ding: zijn vrouw was hem ongehoorzaam en dat moest hij afstraffen. Hij vroeg aan zijn dienaren wat hij met zijn vrouw moest doen. Nu, daar hoefden ze niet lang over na te denken. Wat koningin Fasti gedaan had was erg, ja heel erg. Want het was niet alleen dat zij haar man en koning ongehoorzaam was geweest, zij had dit gedaan op een feest waar alle belangrijke vrouwen van de stad Susan bij aanwezig waren. Als dit kwaad niet gestraft werd, dan zouden morgen alle vrouwen in de stad tegen hun man in opstand komen. En daar zou veel ellende uit voortkomen.

‘Onze raad is, koning,’ antwoordden ze, ‘u moet Fasti als koningin afzetten en dat moet een wet van Meden en Perzen worden, zodat uw besluit niet herroepen kan worden.’ En zoals de kamerjonkers hun koning geadviseerd hadden, zo viel de volgende ochtend het besluit van de koning in een wet van de Meden en Perzen. Koningin Fasti werd uit haar paleis opgehaald en in een kamer van het tweede vrouwenpaleis opgesloten. Daar moest ze blijven, eenzaam en verlaten tot haar dood toe. De koning en zij hebben elkaar nooit weer gezien...

Het was een paar jaren later. De tocht naar Grieken land was geen groot succes geweest zoals koning Ahasveros verwacht had. Het was op een grote nederlaag afgelopen, met een groot verlies aan mensen en geld. Omdat hij de oorlog

verloren had zat koning Ahasveros dagenlang kwaad en bitter in zijn paleis. Nu, in zijn kwaadheid en ook in zijn verdriet had hij graag zijn vrouw Fasti weer willen zien. Wat was zij een flinke vrouw geweest! Hij schaamde zich nu over wat hij haar had aangedaan. Soms had hij het stille verlangen om haar bij zich te laten komen en dat het dan tussen hen beiden weer helemaal goed zou zijn. Maar dat kon niet. Daar was een wet van Meden en Perzen die hijzelf ondertekend had.... Maar steeds moest hij vaak aan haar denken. En het gevolg was dat hij dan niet te genieten was. Voor de mensen om hem heen had hij geen goed woord over. Die hadden trouwens al lang gemerkt wat er bij de koning aan scheelde. En ze waren het er met elkaar over eens: hier moest iets aan gedaan worden. Met dit plan gingen naar de koning en vroegen hem toestemming om overal in heel zijn rijk op zoek te gaan naar mooie, jonge vrouwen waar hij dan één van kon uitkiezen, die dan de plek van Fasti als nieuwe koningin zou kunnen innemen. De koning vond het een goed plan en zijn dienaren trokken door het hele land en brachten overal vandaan heel knappe jonge meisjes naar het paleis. Hégai, de harembewaker kreeg al deze meisjes onder zijn hoede. Eén jaar lang verzorgde hij hen met het lekkerste eten en de duurste schoonheidsmiddelen. Wanneer ze er dan fris en gezond uitzagen bracht Hégai hen voor één nacht naar de koning. Soms riep de koning zo'n meisje voor de tweede keer bij zich. Maar in de meeste gevallen vergat de koning hen en wachtten ze tevergeefs op een tweede of derde uitnodiging van de koning. Ze werden gewoon als gevangenen opgesloten in de harem van de koning en zagen hun ouders en hun broers en zussen nooit weer.... Tussen al die meisjes die in de stad Susan opgehaald waren was ook een Jodinnetje, een wees dat Hadassa heette. Later werd zij Esther genoemd.

Het Jodinnetje Hadassa, de latere koningin Esther

Toen haar ouders gestorven waren had haar neef Mordechai haar aangenomen als zijn eigen dochter en hij had altijd als een vader voor haar gezorgd. Zij was het Jodinnetje Hadassa, de latere koningin Esther.

Mordechai had nooit anders gedacht dan dat Hadassa zou trouwen met een Joodse jongeman, die ook hier in ballingschap het oude volk Israël en zijn God niet vergeten was. En nu eisten de dienaren van de koning zijn pleegdochter op voor koning Ahasveros. En Mordechai wist maar al te goed dat het hof van de koning geen goede plek was voor een jong meisje zoals Hadassa. Maar hij kon dit niet verhinderen. De koning was baas en wanneer die jouw dochter opeiste dan moest je haar laten gaan. Maar één ding had hij zich vast voorgenomen: hij zou ook wanneer zijn pleegdochter in het paleis woonde haar vertrouwenspersoon blijven. Dat mocht natuurlijk niet, maar hij kende wel een mogelijkheid om dat te doen. Streng had hij tegen haar gezegd dat ze tegen niemand mocht zeggen dat Mordechai familie van haar was en ook niet dat zij een Jodinnetje was. En zo vertrok Hadassa naar de harem van de koning. Bedroefd was ze dat zij afscheid moest nemen van haar oom Mordechai, haar enige vriend en helper, haar pleegvader. Maar ze was ook een beetje trots. Ze moest wel erg knap zijn dat de dienaren van de koning haar ophaalden.... Koningin zou ze wel niet worden.... Maar toch? Het kon soms raar gaan in je leven.

Koning Ahasveros kiest Esther als zijn nieuwe vrouw

Hégaï had al veel jonge vrouwen zien komen en gaan: trotse en verlegen, brutale en ingetogen meisjes, maar toen hij Hadassa voor de eerste keer zag kreeg hij direct een zwak voor haar. Hij gaf Esther, zoals hij haar nu noemde, de mooiste kamer van het vrouwenhuis en omringde haar met de beste zorgen. En toen hij haar een jaar later naar de koning liet gaan, ging hij zelf mee om haar persoonlijk aan de koning voor te stellen. Zonder veel sier en opsmuk van goud en zilver stond ze voor hem en Hégaï geloofde vast en zeker dat de koning haar zou uitkiezen. Koning Ahasveros vond Esther het liefst. En het kwam uit zoals Hégaï verwacht had. Van alle jonge vrouwen die bij de koning waren geweest, vond hij Esther het liefst. Het duurde niet lang of in de stad Susan werd bekend gemaakt dat Esther koningin zou worden in de plaats van Fasti. Er werd in het hele land feest gevierd. De koning deelde veel geschenken uit en al het werk lag deze feestdag stil. Natuurlijk was Esther erg blij. Dit was wel veel beter dan levenslang als een vogeltje opgesloten te zitten in een gouden kooi, de harem van de koning. Maar al was het arme weesmeisje nu koningin geworden, de koningin van het grote Perzië, zij vergat haar komaf niet en ze luisterde trouw naar de wijze raad van haar pleegvader Mordechai.

Haman - Hoofdstuk 152 van het Oude Testament

Lieve kleinkinderen, volkomen in de macht zijn van het kwade. Dat duistere machten de baas zijn over jou... Hoe erg is dat!

Haman, de nieuwe vriend van de koning

Lieve kleinkinderen,

Op 20 januari 1942 werd in een statige villa aan de Wannsee in Berlijn een vergadering gehouden door hoge nazi-ambtenaren en SS-officieren om te discussiëren over een oplossing voor het 'Joodse probleem'. Op deze vergadering werd beslist dat alle Joden gedeporteerd moesten worden naar concentratiekampen in Polen, waar ze vermoord moesten worden.

Antisemitisme is zo oud als de wereld en ik maak me zorgen omdat de Jodenhaat ook vandaag hier in Nederland opnieuw begint. In Amsterdam moeten Joodse gebouwen bewaakt worden. Ook de Joodse school waar jonge Joodse kinderen naar toe gaan wordt zwaar bewaakt.....Wat een angst geeft dit voor al die kinderen die elke dag daar naar school gaan.

Het is vandaag is 8 juni 2026. Wat zal de toekomst ons allemaal brengen?

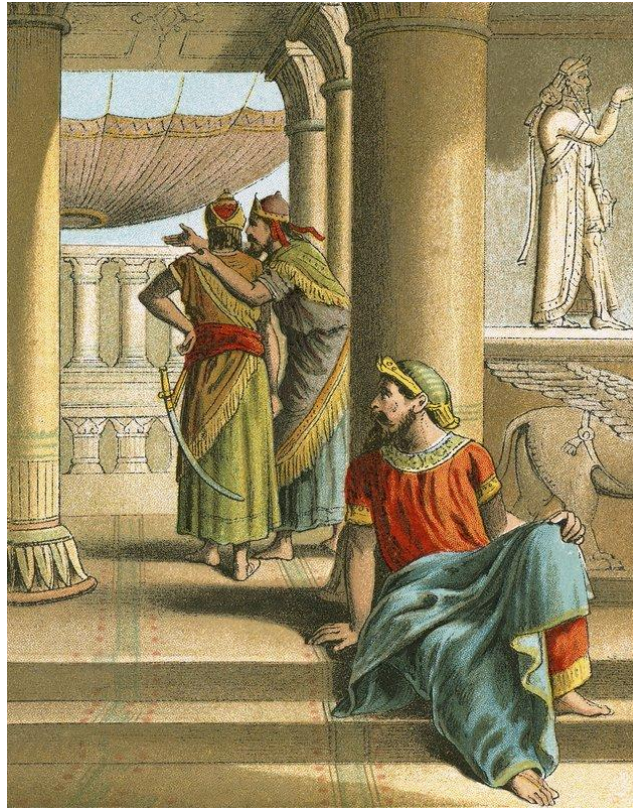
Hoofdstuk 152

Zo woonde Esther dan in het paleis van de koning en kreeg ze alles wat haar hartje begeerde. De koning was gelukkig met haar en overlaadde haar met cadeaus. Alleen was er één ding wat Esther niet mooi vond en dat was dat haar pleegvader Mordechai in het paleis zulk nederig werk deed. Maar daar was niets aan te doen, want als het uitkwam dat zij familie waren, dan zou er beslist geen mogelijkheid meer zijn om stiekem elkaar boodschappen te doen toekomen.

Op zekere dag gebeurde het dat Mordechai het leven van de koning redde. Twee officieren van de wacht maakten plannen om de koning te vermoorden en heel toevallig hoorde Mordechai hiervan. Hij vertelde dit aan de commandant van de lijfwacht van de koning en beide officieren werden opgehangen. Dit voorval werd opgeschreven in de boeken van de koning en Mordechai zijn naam werd met ere genoemd. Koningin Esther verwachtte dat Mordechai nu als beloning een betere baan in het paleis zou krijgen. Maar de dagen gingen voorbij en er gebeurde niets.

In plaats daarvan verhoogde koning Ahasveros in die tijd één van zijn dienstknechten. Zijn naam was Haman. Hij was een Amalekiet en een felle Jodenhater. Het viel Esther erg tegen en het stak Mordechai ook. Niet dat hijzelf zo op eer en een grote beloning uit was, maar hij had tenslotte de koning het

leven gered en die Haman had nog nooit iets voor een ander gedaan. Ja, hij kon heel mooi praten. Vooral ook met de koning, maar hij dacht alleen aan zichzelf.

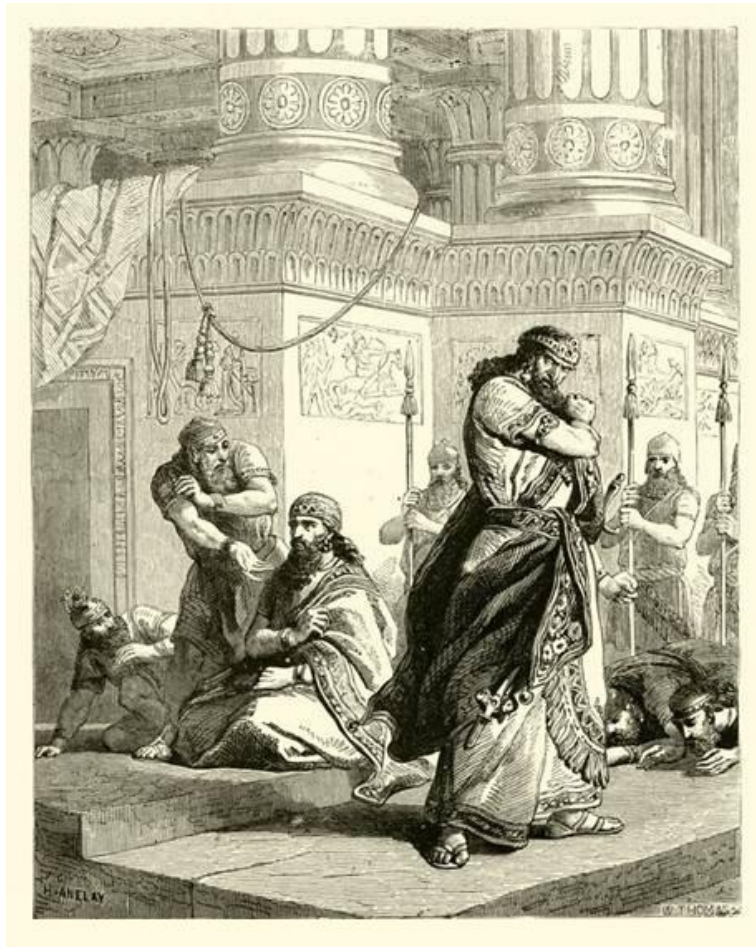

Mordechai redde het leven van koning Ahasveros.

En dan een Amalekiet! Vanaf oude tijden was Amalek de vijand van het volk Israël geweest. En nu in de figuur van die valse Haman, stak die vijandschap tussen beide volken de kop weer op. Wie wist wat de Joden nu weer te wachten stond....

Het leek erop dat Haman de koning volledig in zijn macht had. Wat hij wilde hebben kreeg hij en wat hij bedacht, daar maakte de koning een wet van Meden en Perzen van. Op zekere dag werd in het paleis bekend gemaakt dat alle dienstknechten van de koning voor Haman moesten buigen. Natuurlijk gehoorzaamde iedereen. Nee, niet iedereen. Die ene die niet voor Haman boog was Mordechai. Hij kon er niet toe komen om voor een man te buigen die zijn volk zo haatte en op wie van oudsher de vloek van God rustte. Die avond toen Haman het paleis verliet en naar zijn eigen huis ging en iedereen op zijn knieën op de grond viel om voor Haman diep in het stof te buigen, ging Mordechai vlug naar binnen. Dat deed hij in het vervolg steeds weer. Maar wanneer dat niet lukte bleef hij gewoon rechtop tegen de muur staan. Haman merkte het niet, zo

vol was hij van zichzelf. Geweldig vond hij het om al die voor hem buigende ruggen te zien.

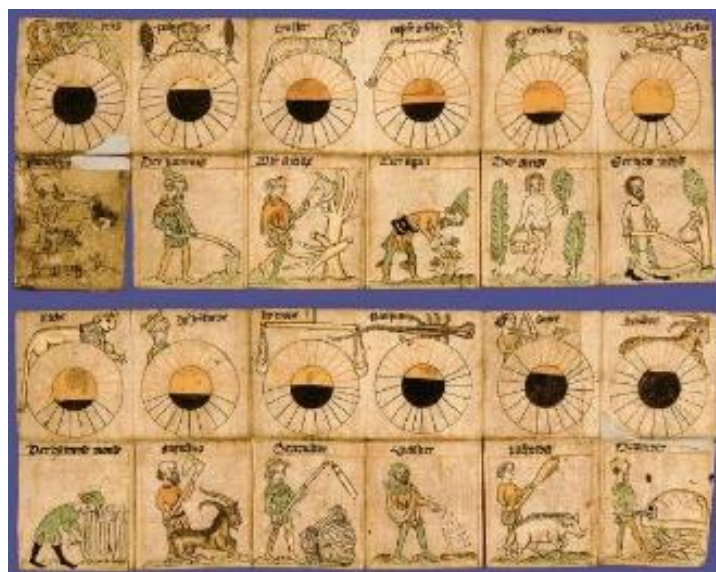

De Jood Mordechai boog niet voor de Amalekiet Haman.

Maar de dienstknechten van de koning zagen het wel. Ze spraken Mordechai erop aan en waarschuwden hem. Ze zeiden: ‘Die Haman staat hoog in de gunst van de koning. Maar denk erom, hij is erg wreed voor zijn ondergeschikten en als hij het merkt....’ Mordechai zei tegen hen ronduit zijn mening: ‘Ik ben een Jood en de vloek van God ligt op alle kinderen van Amalek. Zou ik voor hem buigen? Nooit!’ Mordechai draaide zich om en liep bij hen vandaan. Zou ik voor hem buigen? Nooit!’

De dienstknechten van de koning zagen hem gaan, zo trots en zo uitdagend. Net alsof hij graag de strijd met Haman aan wilde gaan. Dit hadden ze nog nooit eerder meegemaakt. En dat van een Jood die helemaal geen hoge positie aan het hof had! Dat wilden ze dan wel eens zien. Zou die Mordechai voet bij stuk houden en durfde hij tegen een man als Haman de strijd aangaan? Ze hadden hem met de beste bedoelingen gewaarschuwd, maar als hij hun advies in de

wind sloeg, hoefden ze hem ook niet meer te sparen. Direct gingen ze naar Haman en vertelden hem alles. Haman lachte spottend. Hij bedankte hen en vond het mooi dat zij voor zijn eer opkwamen. Maar hij kon zich niet druk maken over een slaaf die zijn plek niet kende! Maar toen ze hem de reden vertelden, waarom Mordechai niet wilde buigen en dat hij een Jood was, toen lachte Haman niet meer. Een Jood, dacht hij bitter. Eén van dat oude volk Israël dat zijn volk al zoveel kwaad had gedaan. Hij moest denken aan al die oude verhalen van Mozes en Jozua, van Samuël en Saul. Steeds maar weer hadden zij het verloren.... Maar nu had hij de macht! En terwijl hij met grote stappen naar huis liep, nam hij zijn besluit: hij ging de strijd aan, niet tegen deze enkele Jood die niet voor hem wilde buigen, maar tegen dat hele volk en tegen die God vande Joden. En deze keer zou Amalek de overwinning behalen! Met zijn vrienden en wijzen raadpleegde hij die avond over zijn plannen. Het zou het beste zijn dat er een wet van Meden en Perzen gemaakt zou worden, waarin stond dat alle Joden op één en dezelfde dag gedood moesten worden. Natuurlijk besliste de koning daarover, maar die weigerde zijn vriend Haman nooit iets. Dat zou hij nu ook niet doen. Maar de vraag was: welke dag zou hiervoor de beste zijn? Voor zo iets belangrijks moest je de goden wel raadplegen. Die dag was het de twaalfde van de eerste maand. Toen de wijzen het lot wierpen, was Haman bang dat de goden hem niet gunstig gestemd waren, want het duurde lang voordat er de juiste dag van de vernietiging van de Joden vastgesteld werd. Pas de dertiende dag van de twaalfde maand, wees het lot aan. ‘Dertien Adar,’ zuchtte Haman, ‘dat duurt nog elf maanden!’ Maar wat gaf het ook, als hij zijn wraak maar kreeg.

Dertien Adar

Zo snel als maar mogelijk was begon hij er over tegen de koning. Dat hij erg boos op Mordechai was en dat hij daarom alle Joden uit wilde roeien, noemde hij niet. Nee, de koning moest niet weten dat het om zijn eigen wraak ging. Maar wat hij hem vertelde moest in het belang van de koning zijn. ‘Koning,’ zo begon Haman, ‘er is een volk in uw groot rijk dat zijn eigen wetten heeft en zich daarom niet houdt aan uw wetten. Dat kost u veel geld en het is ook nog gevaarlijk voor uw koninkrijk. Het zou goed zijn om dat hele volk van de aardbodem te doen verdwijnen, voordat ze in opstand komen en er een burgeroorlog ontstaat. En opdat u er geen schade van zult ondervinden zal ik tienduizend talenten zilver in uw schatkist storten.’ Koning Ahasveros lachte breed. ‘Dat zilver heb ik niet nodig. Dat mag je houden. En wat dat volk betreft, ik vind het goed. Doe maar.’ De koning trok zijn zegelring van zijn vinger en gaf die aan ‘zijn vriend’ Haman. ‘Maak er maar een wet van,’ zei hij. ‘Ik vertrouw jou en jij weet wat het beste voor mijn koninkrijk is.’ Toen begon de koning over iets anders te praten. Dat hij zojuist een heel volk aan de dood verkocht had, mensen die hem helemaal geen kwaad hadden gedaan liet vermoorden, daar lag hij niet wakker van.

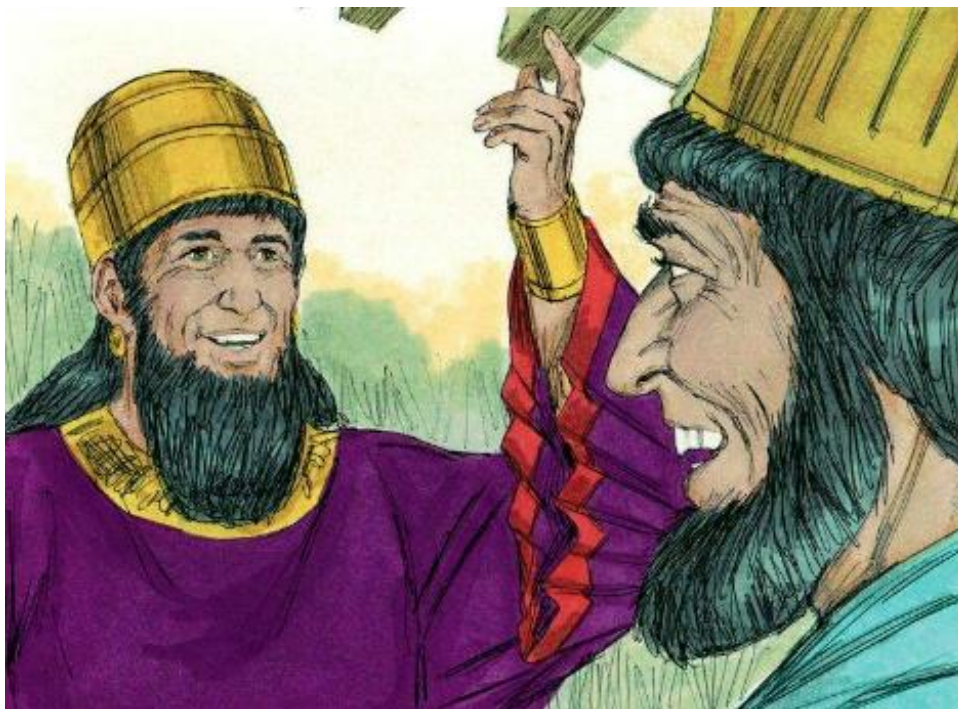
Haman liet er geen gras over groeien. Diezelfde dag nog maakte hij thuis met zijn vrienden een doodswet voor alle Joden en zette er het zegel van de koning onder. Zo werd het een wet van Meden en Perzen die niet meer veranderd kon worden....

In het paleis van de koning las Haman zijn nieuwe wet voor aan alle schrijvers: ‘..... om alle Joden te doden, te vernietigen, vanaf de jongste baby’s tot de alleroudste mannen en vrouwen toe. Kleine kinderen, mannen en vrouwen, allemaal op één en dezelfde dag, op de dertiende van de twaalfde maand. En dat is de maand Adar. Al hun hebben en houden, al hun goud en zilver is voor ons die deze wet ten uitvoer zullen brengen.’

De schrijvers aan de lange tafels schreven alles heel nauwkeurig op en vertaalden het ook in alle talen die in Perzië gesproken werden. Later kwamen de herauten van de koning. Ze kregen allemaal een afschrift en reden naar alle steden van het grote Perzische rijk. En overal waar Joden woonden werd de proclamatie voorgelezen. Ook in het land van Juda, in de stad Jeruzalem waar de ballingen uit Babel woonden. Op de muren van de nieuwe tempel werden plakaten geplakt waar de doodswet op stond. Over het oude Godsvolk viel de donkere schaduw van de dood....

Alle mensen in de hoofdstad Susan raakten overstuur. Als dit vandaag de Joden kon overkomen, kon dit morgen een ander volk treffen. Wie was er dan nog veilig in het land Perzië? In de straten waar Joden woonden was het werk stil gevallen en alle winkels waren gesloten. In de huizen huilden de moeders en op alle pleinen van de stad zaten de mannen in zak en as bij elkaar. Was de Heer zijn volk vergeten? Werd dit het einde van zijn volk? Maar waar bleven dan zijn beloften en hoe kwam het dan met de Messias die zou zitten op de troon van koning David? Was God dan een man die leugens vertelde? En al hoger hieven ze hun handen ten hemel en al luider werden hun jammerklachten. Maar er kwam geen stem van God. De Heer gaf geen antwoord....

En ondertussen, in het paleis van de koning lagen ze daar samen, de koning en zijn vriend Haman. Elk op zijn eigen divanbed. Het eten smaakte lekker en de wijn was heerlijk. Buiten was het volk overstuur en huilden de Joden luid. Maar daar besteedden zij geen aandacht aan. Langzaam werden beide mannen dronken....

Langzaam werden beide mannen dronken....

Mordechai, de strijder - Hoofdstuk 153 van het Oude Testament

Lieve kleinkinderen,

Zorg hebben voor je pleegdochter. Ja, zorg hebben voor je hele volk.

Antisemitisme is bijna zo oud als de wereld. Nee, Hitler was niet de eerste antisemiet.

Antisemitisme is niet in de eerste plaats haat tegen de Joden, maar het is vooral de haat tegen de God van de Joden. En dat beseffen jodenhaters zelf meestal niet.

Lieve kleinkinderen,

Vroeger op de lagere school leerde ik het volgende versje:

*Als g' in nood gezeten, geen uitkomst ziet,
wil dan nooit vergeten: God verlaat U niet.*

*Vrees toch geen nood, 's Heren trouw is groot,
en op 't nacht'lijk duister, volgt het morgenrood.
Schoon stormen woeden, ducht toch geen kwaad;
God zal u behoeden, uw toeverlaat.*

Wat een mooi vers met een geweldige inhoud. God zal voor jou zorgen, ook in moeilijke, ja zeg maar hopeloze situaties. Daar geloven omie en ik in.

Maar waarom gebeurt dat heel vaak niet? Waarom moesten er eerst 6 miljoen Joden, zigeuners en homo's vermoord worden in de concentratiekampen van Hitler, voordat in 1945 een kleine groep overlevenden door de geallieerde soldaten bevrijd werd? Waarom gebeurt er ook nog vandaag zo verschrikkelijk veel onrecht op deze wereld?

Lang geleden gaf een dominee ons het volgende voorbeeld: Op de achterkant van een borduurwerk zie je niet wat voor moois er aan de voorkant geborduurd is. Zo zie je ook in dit leven niet wat voor moois ons mensen, die in Jezus geloven, na onze dood te wachten staat.

Hoofdstuk 153

Maar waar bleven in deze grote nood de wijzen van Israël, de vromen en de bidders? Zij zaten in zak en as te huilen op alle hoeken van de straten en God kende de reden daarvan. Maar konden tranen het volk Israël redden van een zekere dood? Was er dan van alle Joden in de stad Susan niet één die op God vertrouwde? Wisten ze dan nog niet, die mannen van Juda dat Israël niet zou ondergaan en dat dit volk niet uitgeroeid kon worden? Zo lang als de profetieën van de profeten nog niet uitgekomen waren, zo lang als de Messias nog niet op deze aarde was gekomen, zo lang zou de Here God zijn volk bewaren en niet verloren laten gaan. Het was vaker voorgekomen dat de toekomst van het volk Israël er heel duister uitzag. Maar altijd weer wanneer de nood op z'n hoogst was, stond er een redder op en Mordechai geloofde vast en zeker dat het nu weer zo zou gaan. Hijzelf was maar een gewoon man zonder macht en geld, maar als het moest dan durfde hij de strijd met Haman wel aan. God zou hem helpen! En als er dan geen verlosser, geen profeet op zou staan om het volk te redden, dan

zou hij het doen. Er was slechts één ding dat hij kon doen: naar Esther gaan en haar de opdracht geven om naar de koning toe te gaan. Zelf werd hij niet toegelaten in het paleis. Maar Esther was de koningin en Ahasveros was gelukkig en blij met haar. Alleen Esther zou bij de koning voor haar eigen volk in de bres kunnen springen. En terwijl hij met gescheurde kleren en met de zwarte rouwdoek om door de straten van Susan liep, kreeg hij weer hoop. Had de Heer in de plaats van Fasti Esther koningin gemaakt met de bedoeling om zijn volk te redden van de ondergang? Was zij misschien de enige die het oude Godsvolk moest redden uit de handen van de wrede Haman? Het zou niet de eerste keer zijn dat God al voor een redder gezorgd had, lang voordat de vijand toesloeg. Bij de buitenpoort van het paleis bleef Mordechai staan. Een man in rouwkleren mocht niet verder gaan, want dan bestond de mogelijkheid dat de koning hem zou zien en dat mocht niet. De koning wilde alleen maar blijde gezichten zien. Het duurde niet lang of de dienaren van koningin Esther zagen Mordechai en vertelden haar dat Mordechai in rouwkleren voor de poort stond. Esther stuurde een kamerheer naar Mordechai met een mantel en een muts die hij over zijn rouwkleren aan moest doen. En daarna moest hij binnenkomen. Mordechai weigerde. Hij wilde geen andere kleren aantrekken voordat Esther had beloofd om hem te helpen. Esther schrok hevig. Wat was er gebeurd? Waarom droeg hij rouwkleren?

Mordechai in rouwkleren voor het paleis van koning Ahasveros.

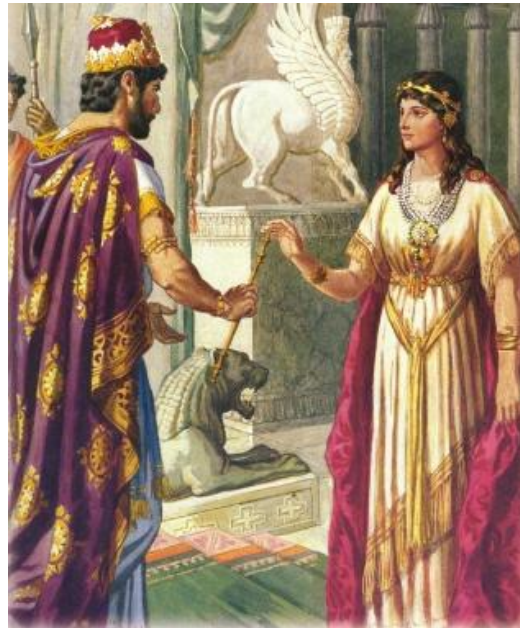
Direct stuurde ze Hatach, haar vertrouwde dienaar naar de poort. Hij moest aan Mordechai vragen wat er aan de hand was en wat zij voor hem kon doen.

In korte zinnen vertelde Mordechai alles. Niets verzwegen hij en heel nadrukkelijk vroeg hij of Esther naar de koning wilde gaan, om genade voor haar volk te smeken.

De jonge koningin werd bleek toen zij de boodschap hoorde. Dat een man als Haman dit kon bedenken... Ja, dat kon je van hem verwachten. Maar vond de koning dan alles zomaar goed? En tegenover haar had de koning er met geen woord over gesproken. O, wat wilde ze nu graag naar Ahasveros toegaan en hem op haar knieën vragen om het leven van haar volk te sparen. Maar Ahasveros had haar al in geen weken bij zich laten komen. En de wetten in het paleis waren erg streng. Iedereen die zonder toestemming naar de koning toeliep werd gedood. Of de koning moest wanneer hij hem of haar zag, zijn gouden scepter toesteken. Maar dat gebeurde niet vaak en van tevoren kon je dat ook niet weten. Nee, zij kon haar jonge leven niet op het spel zetten door zomaar naar de koning te gaan. Hatach moest nu direct Mordechai naar gaan en het hem uitleggen. Mordechai wist trouwens ook wel dat zij niet zo maar naar de koning mocht gaan. Mordechai begreep heel goed dat Esther het niet durfde. Ze was jong en mooi. Ze wilde nog niet dood. En als het niet om zijn en ook om haar volk was gegaan, dan had hij het haar niet gevraagd. Maar nu kon het niet anders. Ze moest de gok wagen. Zij was de koningin en volgens de wetten van Perzië stond zij ver boven hem. Maar volgens de wet van Mozes moest Esther doen wat hij haar vroeg. Hatach moest het heel duidelijk tegen de koningin zeggen: hij, Mordechai vroeg het haar niet, hij gaf haar het bevel! En hij vroeg het niet alleen voor hun volk, maar ook voor haarzelf. Zij was een Jodin en viel ook onder de doodswet van Haman. Als zij niet nu haar leven in de waagschaal stelde, dan zou ook zij op dertien Adar gedood worden. En kon het ook zo zijn dat God haar koningin had gemaakt om deze ramp te voorkomen? De jonge koningin Esther begreep dat Mordechai gelijk had. Zij mocht niet weigeren. 'Ik zal gaan,' zei ze moedig, 'maar roep alle Joden in Susan bij elkaar. Spreek af dat jullie drie dagen lang niet zullen eten en drinken. Doe dat voor mij. Eet niet en drink niet, overdag niet en 's nachts ook niet. Mijn dienaressen en ik zullen ook niet meer eten en drinken. Daarna zal ik naar de koning gaan, ook al is dat tegen de wet. *Kom ik om, dan kom ik om.* Als ik moet sterven, dan is het maar zo.'

Drie dagen gingen voorbij en alle Joden in de stad Susan baden en vastten. Op de ochtend van de derde dag maakten de dienaressen van de koningin haar klaar om naar de koning te gaan. Esther was niet bang meer. Het ging om haar volk.

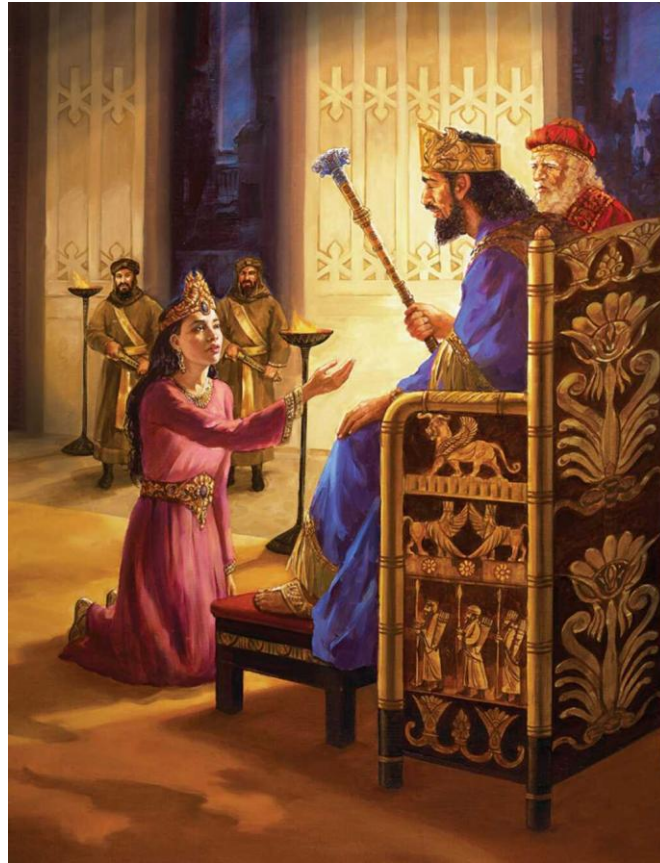
En alle Joden in de stad waren nu bij elkaar om biddend God om hulp voor haar te vragen. *Dat geeft moed, te weten dat er voor jou gebeden wordt.*

“Moet ik omkomen, goed, dan zal ik omkomen”

En zo liep koningin Esther door de lange gangen en over de grote binnenplaats. Voor zich zag ze de openstaande deuren van de koningszaal. En daar helemaal achterin, zittend op zijn troon zag ze haar man koning Ahasveros. Vanuit de felle zon liep ze de hoge, koele zaal binnen. Het hart sloeg haar in de keel, maar ze bleef niet staan. Nu was ze zo dicht bij hem dat ze alles beter kon zien: het goud van zijn diadeem, zijn purperen mantel en zijn zwarte baard. Als de koning nu niets deed, zouden zo dadelijk zijn soldaten op haar toespringen en haar de koningszaal uitbrengen. Haar laatste reis op deze wereld.... En toen zag Esther dat de hoge heerser glimlachte en haar zijn gouden scepter toestak. Eén seconde stond haar hart stil. Toen bonsde het met felle, blijde slagen. De gouden scepter.... Dus, hij schonk haar het leven! Esther zag dat de hoge heerser glimlachte. O goede, goede koning.... Met vlugge stappen liep ze naar hem toe en raakte de gouden scepter aan. Het was als kwam de stem van de koning mijlenver van haar vandaan, toen hij zei: ‘Koningin Esther. Wat is er aan de hand? Wat wil je graag hebben? Vertel het mij en ook al was het de helft van mijn koninkrijk, ik zal het u geven.’ Gespannen keek de koning haar aan, terwijl hij op een antwoord wachtte. Nog nooit had hij haar zo ernstig gezien, nog nooit zo bleek en tegelijkertijd ook nog nooit zo mooi.... Het moest wel om een heel belangrijke zaak gaan dat zij er zelfs haar leven voor in de waagschaal zette. En daar hoorde hij zijn vrouw Esther zeggen: ‘Koning, ik heb een feestelijke

maaltijd klaargemaakt en ik vraag u: wilt u vanmiddag samen met Haman bij mij komen eten?’ Er trok een schaduw over het gezicht van de koning. Zette zijn vrouw haar leven op het spel voor zo’n vraag?

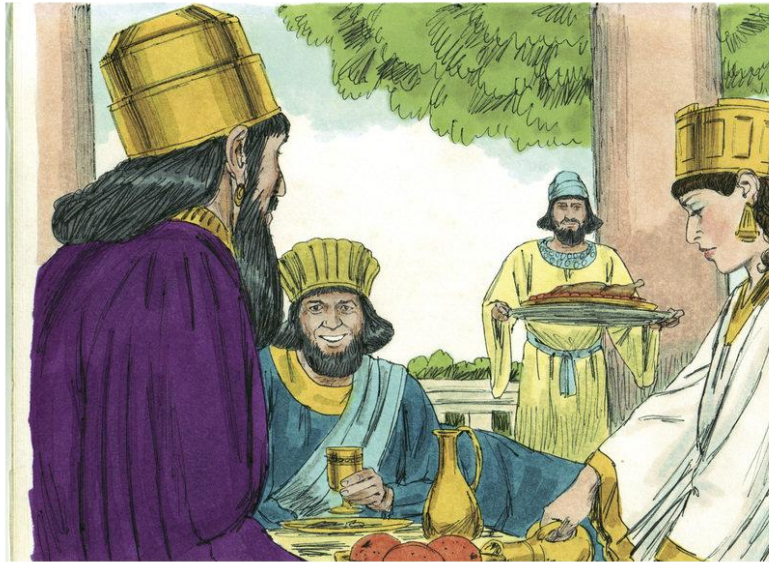

Esther zag dat de hoge heer glimlachte.

Maar toen begreep hij het. Haar echte vraag wilde zij niet zeggen waar al zijn dienaren bij waren. Vanmiddag, wanneer zij met z’n drieën gezellig aan tafel zaten zou zij hem alles vertellen. Zo lang moest hij dus nog wachten. Hij knikte Esther vriendelijk toe en zei dat hij graag bij haar wilde komen eten. En terwijl hij haar weg zag gaan vroeg hij zich af waarom zijn vriend Haman mee moest komen. Zij was niet zo ingenomen met hem, dat had hij wel gemerkt. Zou Esther een klacht over Haman hebben? Zou hij haar te na zijn gekomen? Nee, dat kon niet, dat was onmogelijk. Maar om heel eerlijk te zijn was hij vanmiddag toch liever alleen naar zijn vrouw Esther gegaan. ‘Zeg tegen Haman dat hij zich klaar moet maken voor de maaltijd vanmiddag bij koningin Esther.’ Het was net alsof zijn stem niet zo vriendelijk klonk als anders, wanneer hij de naam van Haman noemde....

Die middag in de eetkamer van koningin Esther liet Haman het eten zich lekker smaken. Hij was zo blij en zo trots dat hij soms niet eens hoorde wat Ahasveros

en Esther samen bespraken. Dat hij nu van alle mannen in de woonvertrekken van de koningin mocht komen eten. Wat een eer! Niet alleen de koning was wijs met hem, maar zoals nu bleek zelfs ook de koningin. Hij glimlachte in zijn baard toen hij eraan dacht dat hij haar nogal eens als koel en uit de hoogte had beoordeeld!

Haman eet aan tafel bij koningin Esther

Maar in tegenstelling tot Haman luisterde de koning wel naar alles wat zijn jonge vrouw Esther hem te vertellen had. Hij had nooit geweten dat zij zo verstandig en met zoveel kennis van zaken kon praten, zelfs over onderwerpen waar hij niets vanaf wist. Had hij misschien Haman het laatste jaar toch teveel zijn gang laten gaan? Die had iets over zich wat hem plotseling tegenstond. Van Esther gingen zijn ogen naar zijn vriend en zonder dat hij het doorhad verschenen er rimpels op zijn voorhoofd. Haman zag het niet, maar Esther merkte het wel.

Toen zij gegeten hadden en nadat de bedienden de wijn ingeschonken hadden vroeg Ahasveros: ‘Koningin Esther, wat is er? Wat is uw wens? Ik wil alles voor u doen en u alles geven, al was het de helft van mijn koninkrijk.’ Esther werd nog bleker dan ze al was en smekend antwoordde ze: ‘Wat ik u wil vragen, wat ik wens...., o koning, als ik genegenheid heb gevonden in uw ogen kom dan morgen nog een keer bij mij eten, samen met Haman. En ik beloof u dan zal ik tegen u zeggen wat mijn grootse wens is.’ Bang keek Esther naar haar man Ahasveros. Hoe zou hij reageren? Het was misschien niet goed om hem nog een dag te laten wachten, maar ze had gemerkt hoe hij begon te twijfelen aan zijn grote vriend Haman. En dan kon het geen kwaad dat hij hierover nog een nacht

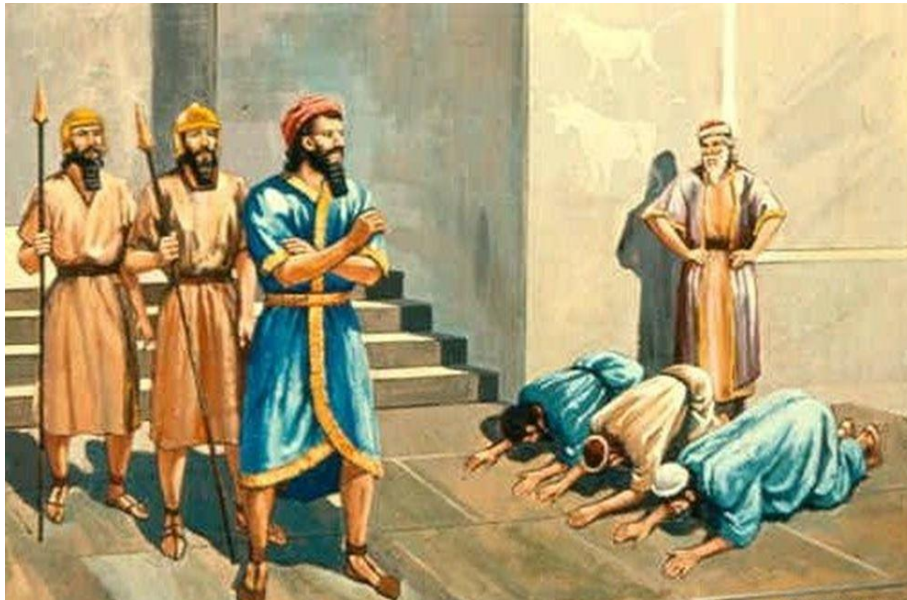
nadacht. Het viel Ahasveros wel een beetje tegen. Nu wist hij nog niets meer als deze ochtend, maar hij wilde ook niet weigeren. Het leek haar wel heel erg moeilijk te vallen om hem een gunst te vragen! Wist ze dan niet dat hij haar graag wilde helpen? Heel vriendelijk zei hij: ‘Morgen komen Haman en ik weer bij u eten.’ En dan zou hij haar wens in vervulling doen gaan en als het in zijn macht lag zelfs meer!

Koningin Esther

Diezelfde avond liep Haman, de vriend van de koning blij en trots naar zijn eigen huis naast dat van het paleis van de koning. Wat zouden zijn vrouw en vrienden opkijken wanneer ze zouden horen dat hij bij de koningin gegeten had. En ook, dat hij voor morgen al weer was uitgenodigd. Er kwam geen einde aan zijn eer en macht!

En toen, terwijl hij langs al die buigende wachtsoldaten liep zag hij Mordechai staan, rechtop naast al die gebogen ruggen. Hij beet op zijn tanden. Nu boog die vervloekte Jood nog niet voor hem! Hoe durfde hij! En dat voor een man die al met de dood in zijn sandalen liep! Hij tastte naar zijn dolk in zijn gordel. Eén stoot.... Maar toen bedacht hij zich. Hij, de hoge Haman, de tweede in het Perzische rijk kon geen ruzie maken met een gewone dienstknecht! Nog sneller liep hij om deze grove belediging te vergeten.

Haman tastte naar zijn dolk in zijn gordel.

Thuis bij zijn vrouw Zeres en zijn belangrijke vrienden vertelde hij opgetogen wat hij vandaag bij de koningin meegemaakt had. Zijn vrienden trokken hem bijna zijn woorden uit de mond. Zo'n vriend, die zo hoog bij de koning in de gunst stond mocht je wel in ere houden. Plotseling, middenin een zin, hield Haman zijn mond dicht. 'Wat is er?' vroeg zijn vrouw. Met een gezicht als een onweersbui zei hij: 'Maar wat geeft mij deze koningsgunst, alle eer en macht zolang die Jood Mordechai niet voor mij wil buigen?' Zijn vrouw en zijn vrienden begonnen te lachen. Maar dit was toch al te gek! Een man als Haman had geen plezier meer in zijn leven, alleen om zo'n stomme Jood! Op de dertiende Adar gingen alle Joden eraan, maar daarom kon deze ene Jood toch wel eerder gedood worden. 'Ga morgenvroeg naar de koning en vraag toestemming om die Mordechai op te hangen. En laat vannacht nog jouw slaven een paal van vijftientwintig meter hoog in je tuin zetten. Dan kunnen morgen alle mensen in de stad zien hoe jij met je vijanden afreken! En als die Jood dan aan die paal hangt, wat zul jij dan samen met de koning lekker eten bij de koningin.' De grote Haman kon weer lachen. Dat hij dit zelf niet eerder bedacht had. Natuurlijk zou de koning hem dit niet weigeren. Die weigerde hem nooit iets. Morgenvroeg zou Mordechai die niet voor hem wilde buigen, gespietst worden aan een scherpe paal. En de dertiende van de maand Adar, dan ging dat hele volk van de Joden eraan. En terwijl Haman met zijn vrienden tot diep in de nacht zwetsten en zopen, zetten zijn slaven de doodspaal op....

Na een korte slaap was hij al weer wakker. Nog nooit had het ontbijt hem zo goed gesmaakt. Langzaam liep hij naar het paleis van de koning. Het was nog veel te vroeg, maar thuis had hij geen rust meer. Maar hij was nog maar net in

het voorportaal of er kwam een dienaar van de koning naar hem toe. Of hij ogenblikkelijk bij de koning wilde komen. Haman glimlachte. Zo vroeg kon hij niet in het paleis zijn of de koning had hem nodig! Onmisbaar was hij. Als hij geweten had, deze trotse Amalekiet, waarom de koning hem zo vroeg in de ochtend nodig had, dan had hij niet gelachen....

Koning Ahasveros - Hoofdstuk 154 van het Oude Testament

Lieve kleinkinderen,

Koning zijn... Een goede, eerlijke en rechtvaardige koning zijn. Dat is heel moeilijk!

En gelijke rechten voor mannen en vrouwen?

*Dat was iets waar men in die jaren toen Esther leefde
alleen maar van kon dromen...*

En hoe was dat honderd jaar geleden in Nederland?

*Ook jullie omie Zwanny kreeg 55 jaar geleden ontslag bij Bartiméus
om reden dat zij met mij trouwde. Dat was ook vrouwendiscriminatie.*

Lieve kleinkinderen,

Je leven kan plotseling totaal veranderen. Vandaag voel je je nog kerngezond en morgen moet je naar het ziekenhuis voor een ernstige operatie. Vandaag heb je geen geldzorgen en morgen staan plotseling de deurwaarders bij je op de stoep. Of net andersom: je hebt de hoofdprijs in de staatsloterij gewonnen en je bent van de ene op de andere dag multimiljonair geworden. En zo kan ik nog wel een poosje doorgaan met voorbeelden, hoe jouw leven plotseling helemaal kan veranderen. Dat overkwam ook de personen in de verhalen van koningin Esther. Het kan ons allemaal overkomen, met welke persoon in dit verhaal je ook vergeleken wordt. Voor ons is het belangrijk te weten waardoor jij je laat leiden. Door haat, zoals Esther deed of door de wet van de liefde, zoals Jezus ons voorgedaan heeft.

Hoofdstuk 154

Koning Ahasveros had die nacht bijna niet geslapen. Steeds maar weer als hij wakker schrok, moest hij aan Esther denken. Wat was er toch met haar aan de hand? En wat wilde ze eigenlijk met die Haman? Hij zou haar toch niets aangedaan hebben? Wat had Haman het laatste jaar in zijn naam allemaal uitgespookt? Hij kreeg spijt. Hij had hem nooit zijn zegelring moeten geven: niet elk persoon kun je alle macht toevertrouwen. Het werd tijd dat hij zelf weer de leiding van zijn regering op zich nam. En voordat hij morgen naar zijn vrouw Esther zou gaan, wilde hij precies weten wat er het laatste jaar in zijn paleis allemaal gebeurd was.

Erg vroeg in de ochtend was hij klaarwakker. Het had geen zin om zich nog een keer om te draaien. Slapen kon hij toch niet meer en hij kon zijn tijd beter besteden. ‘Koning, het is nog geen tijd op te staan....’ Ahasveros glimlachte. ‘Laat een voorlezer komen,’ zei hij, ‘met het jaarboek van het laatste jaar.’ Het was stil in de koninklijke slaapkamer. Alleen de lampen bewogen zachtjes heen en weer en wierpen schaduwen op de witte muren. Door het vertrek klonk de stem van de voorlezer. Hij las het verhaal van de beide wachtofficiëren die een aanslag wilden plegen op de koning. Zij waren beiden opgehangen.... En de Jood Mordechai, die poortwachter was, had het complot ontdekt.... Daarna ging het verhaal over iets anders. En de Jood Mordechai had het complot ontdekt.... De koning had stil zitten luisteren. Nu wist hij alles weer! ‘Niets overslaan!’ zei hij korzellig. ‘Welke beloning heeft Mordechai gekregen?’ De voorlezer keek

aandachtig in zijn boek. Nee, er stond niets meer in over een beloning voor Mordechai. Wel over Haman die in diezelfde tijd werd verhoogd.

‘Niets overslaan!’ zei de koning korzelig.

Eén van de kamerdienaren ging staan en zei tegen de koning: ‘Mordechai doet nog altijd zijn werk in de poort, net zoals voorheen!’ Ahasveros dacht diep na. Dus Mordechai had zijn leven gered en hij had geen beloning daarvoor gekregen. Zelfs geen bedankje. En Haman wel! Hoeveel had die man wel niet van hem gekregen? Maar zijn hoofd stond er op dit moment niet naar om nog meer over Haman te horen. En die zaak met Mordechai, dat zou hij vandaag nog in orde maken. Een hoog ambt en eer en geld zou hij krijgen. Zo’n man hoorde niet in de poort te zitten. Hij zag door een raam de zon opkomen. ‘Er is zeker nog geen raadsheer in het paleis,’ zei hij tegen zijn kamerheer. ‘Ik heb zojuist gezien dat Haman het paleis kwam binnenlopen,’ antwoordde de kamerheer. Natuurlijk! Die man scheen te denken dat hij ook ’s nachts in het paleis nodig was! Maar in deze zaak kon Haman hem geen raad geven, die dacht te veel aan zichzelf. Of.... Als hij nu eens Haman om raad zou gaan vragen, zonder tegen hem te zeggen dat het over Mordechai ging? Ja, dat zou hij doen. ‘Roep Haman,’ gebod hij kort. De kamerheren van de koning keken elkaar aan. Nu zou het mooi worden. Mordechai was Hamans grootste vijand en nu moest hij advies geven hoe de koning Mordechai zou gaan belonen. En de koning wist van niets! Ze konden hun lachen bijna niet inhouden.

En daar was de grote Haman al, de grote vriend van de koning. Zijn vraag: ‘Zal ik de Jood Mordechai spietsen op de paal in mijn tuin’, brandde hem op de tong, maar hij wist te goed hoe het hoorde. Eerst moest de koning zijn vraag stellen. ‘Haman,’ zei de koning ernstig, ‘er is in de stad Susan een man die ik wil eren, maar ik weet niet hoe. Geef mij advies. Welke beloning kan ik deze man geven, want ik heb hem erg dankbaar.’ Haman dacht diep over deze vraag na. Wat een vreemde vraag. En wie wilde de koning zoveel eer en een grote beloning geven? Dat kon niemand anders zijn dan hijzelf. Natuurlijk, de koning wilde hem iets geven, maar wist niet wat. En nu mocht hij het zelf zeggen. In ieder geval geen geld, want dat had hij genoeg. Ook geen ambt, want het hoogste ambt bezat hij al. En ook geen titel, want de hoogste titel had hij ook al van de koning gekregen. Maar koningseer, dat had hij nog nooit gekregen. En dit was zijn kans.... Voor een kort moment zou hij net zo machtig zijn als Ahasveros, ja als de koning zelf! En met een diepe buiging zei hij: ‘Die man, o koning, aan wie u een grote beloning wilt geven, die moet men uw koninklijke mantel aantrekken en dan moet hij op uw eigen paard door de stad rijden. En dan moet het paard de koninklijke kroon dragen en één van uw belangrijkste ministers moet voor hem uitlopen en luid roepen, zodat alle mensen het kunnen horen: ‘Dit krijgt iedereen aan wie de koning eer wil bewijzen.’ Haman zweeg en keek heel deemoedige naar de koning. Maar ondertussen klopte het hart hem trots in de keel. Nog eventjes en hij zou de gelijke van de koning zijn. Hij zag zichzelf al zitten op het witte paard van de koning en in de straten alle mensen diep voor hem in het stof buigen. Hij zag voor zich een hoge minister luid schreeuwend al voor zijn paard uitlopen.... De dienstknechten van de koning hielden hun adem in. O domme, doldrieste Haman! Wat ben je toch verblind door je eigen ijdelheid en trots. Dacht je nu werkelijk dat de koning jou bedoelde? Wat zou hij zo dadelijk lelijk op zijn neus kijken.... Koning Ahasveros lachte niet. Nu wist hij pas goed wat voor een man zijn beste vriend Haman was. Luid en heel nadrukkelijk zei hij: ‘Haal direct mijn mantel en mijn paard en vergeet dat kroontje voor het paard niet. En doe dit alles aan de Jood Mordechai die in de poort zijn werk doet. En vergeet niet één woord van wat je gezegd hebt!’

En daar stond de machtige Haman, als aan de grond vastgenageld. Zijn hele lichaam begon te trilden en zijn benen weigerden dienst. Hij kon geen stap meer verzetten. Dit meende de koning toch niet? Was dit een misplaatst grapje? Nee, aan het gezicht van de koning te zien, meende hij elk woord van wat hij zei. Haman begreep ineens dat hij zijn vraag niet kon stellen, nu niet en later niet... En nu moest hij zijn doodsvijand alle eer geven. Smekend keek hij de koning

aan. Maar die zei streng: 'Komt er nog wat van? Ga heen en doe wat ik je gezegd heb!'

Als een gebroken man en met een gebogen hoofd verliet Haman de slaapkamer van de koning. Deze ochtend was de bitterste in heel zijn leven. Als hij durfde.... Maar het was zinloos om in opstand tegen de koning te komen. Met zijn hart vol wraakgedachten haalde hij Mordechai op en boog diep voor de Jood, die niet voor hem wilde buigen. Hij deed Mordechai de koningsmantel aan en hielp hem op het paard van Ahasveros. En zo reden ze door de straten van de stad Susan. Mordechai hoog op het witte paard en Haman lopend ervoor terwijl hij luid riep: 'Dit krijgt iedereen, aan wie de koning eer wil bewijzen.' En in de verte, hoog boven de huizen van de stad stond een hoge paal, waar de Jood Mordechai nooit aan zou komen te hangen. De grote Haman was begonnen te vallen en de ster van Mordechai ging omhoog....

'Dit krijgt iedereen, aan wie de koning eer wil bewijzen.'

In het huis van Haman zaten zijn vrouw en vrienden te wachten op de gevangenen genomen Mordechai, de Jood die zo dadelijk zou hangen. De koning zou toch niet weigeren? Dat had hij nog nooit gedaan. Die deed alles waar Haman om

vroeg. En toen zagen ze hem komen: Haman alleen, zonder soldaten en zonder zijn vijand Mordechai. Maar waarom liep hij zo terneergeslagen en waarom had hij een zwarte rouwdoek omgedaan? Dit was niet best! Allemaal luisterden ze naar zijn droevig verhaal. Hij vertelde alles: hij kon niet eens meer iets verzwijgen. Alles wat hij de afgelopen bittere uren opgekropt had moest eruit. En zijn vrouw en zijn vrienden zouden hem troosten en deze schande met hem mee dragen. Maar de vrienden van Haman dachten er niet aan om hem te troosten. Stiekem keken ze elkaar aan. Ze moesten oppassen om niet samen met hem in ongenade te vallen. Zijn eer en glorie, daar hadden ze graag in meegedeeld. Maar zijn schande? Daar voelden ze niets voor. En spijtig zeiden ze: ‘Haman, als jij nu al gevallen bent voor deze ene Jood, dan zal het met je plannen voor dertien Adar ook niets worden.’ En terwijl ze nog spraken over die smadelijke tocht door de straten van Susan, klopten de dienstknechten van de koning op de deur. ‘Haman, vergeet u uw afspraak bij de koningin niet?’ Zuchtend stond hij op en sloeg zijn mantel om zijn schouders en met een bezwaar gemoed ging hij opnieuw naar het paleis. Door alle ellende van deze ochtend was hij de uitnodiging voor het etentje bij koningin Esther helemaal vergeten.... En gisteren was hij er nog zo blij mee geweest!

Weer zaten ze met z’n drieën aan tafel, de koning, Haman en de jonge koningin. Deze keer smaakte het eten Haman niet. Het gezicht van de koning stond strak en zelfs de koningin keek hem soms zo vreemd, bijna dreigend aan. In de prachtige eetkamer hing een vreemde spanning. En weer, nadat de dienaren na het eten de bekers met wijn gevuld hadden, vroeg Ahasveros: ‘Wat is nu jouw verzoek, Esther? Vraag het maar en ook al is het de helft van mijn koninkrijk, jij krijgt het.’ Over de tafel heen keek Esther naar haar man. In zijn donkere ogen zag zij tranen. En toen ze dat zag vergat ze alles om haar heen en luid en hartstochtelijk pleitte ze voor haar volk: ‘O koning, als ik genade heb gevonden in uw ogen, als u echt van mij houdt, laat mij en mijn arm volk in leven. Want wij zijn verkocht om vernietigd te worden. Had men ons als slaaf verkocht, ik zou u niets gevraagd hebben, maar nu zullen wij allemaal vermoord worden!’ Haman wist niet wat hij hoorde. Wat betekende dit allemaal? Wie wilde nu de koningin doden? Hij keek naar Esther en in haar donkere ogen zag hij alleen maar haat. ‘Laat mij en mijn arm volk in leven....’ Plotseling begreep Haman het. De koningin was een Jodin. Ook over deze jonge vrouw had hij in zijn blinde haat het vonnis uitgesproken! Nu was alles verloren, nu ging het om zijn eigen leven! Naast hem stond de koning. Streng en dwingend zei Ahasveros: ‘Esther, zeg mij wie is die man die jou wil doden!’

Esther wees naar Haman en zei: ‘De verschrikkelijke vijand van mij en van mijn volk is Haman. Die grote ellendeling daar aan de andere kant van de tafel.’

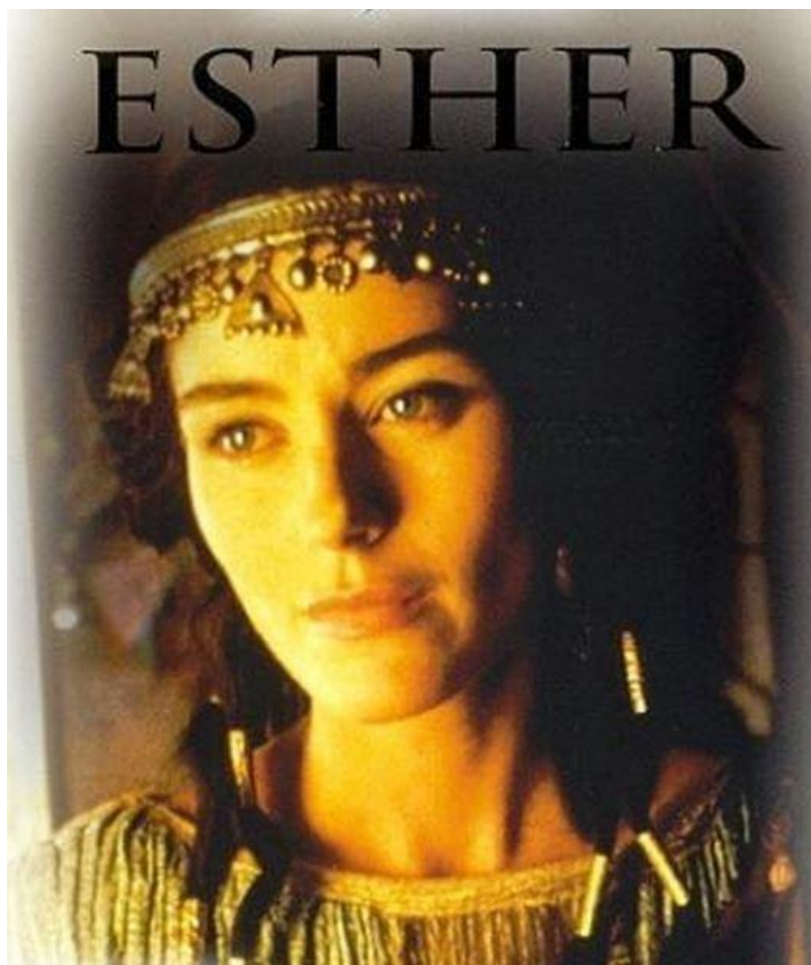

*‘De verschrikkelijke vijand van mij en van mijn volk is Haman.
Die grote ellendeling daar aan de andere kant van de tafel.’*

Koning Ahasveros wist niet wat hij hoorde. Het werd hem gewoon even te veel. Weg moest hij, hier vandaan. Hij ging de kamer uit en liep de tuin in. Hij moest frisse lucht hebben. Eerst tot zichzelf komen, voordat hij Haman naar de keel zou vliegen. Met grote, driftige stappen koelde hij zijn woede af. Langzaam werd hij weer rustiger. Hij draaide zich om. Hij moest weer terug naar zijn vrouw Esther en rechtspreken over die dwaas die zijn vrouw en haar volk wilde vermoorden. In zijn wilde woede dacht hij er niet aan dat hijzelf medeschuldig was aan deze doodswet voor de Joden. Zijn naam en zijn zegel stond onder deze doodswet van Meden en Perzen....

Toen even later de koning de eetkamer weer binnenkwam vloog het bloed hem naar het hoofd. Op de divan van Esther met zijn handen aan haar jurk, lag Haman. Stond die schurk dan nergens voor? Wilde hij nu de koningin aanranden in haar eigen huis? De koning kon geen woord uitbrengen van kwaadheid. Luid stampte hij met zijn voet op de grond en zijn dienaren kwamen de kamer binnen. Op een teken van Ahasveros grepen ze Haman en sleepten hem de kamer uit. Eén van hen zei nog: ‘Weet de koning wel dat Haman in zijn tuin een paal heeft staan van vijftig meter hoog om Mordechai daar op te spietsen?’ Pas toen kon de koning weer woorden vinden: ‘Spiets hem daar zelf op! Nu dadelijk!’ Ze voerden hem af, de brede gangen door, over het plein naar de poort, waar deze keer de wachtsoldaten niet meer bogen....

In haar kamer, hijgend en met fonkelende ogen stond koningin Esther. Ze wist wel dat Haman haar geen kwaad wilde doen. Hij lag op haar divan om genade te smeken. Als zij het direct gezegd had, had de koning misschien nog zijn leven willen sparen. Maar Esther zei niets. Voor deze man wilde zij geen goed woordje doen bij de koning. Haman had de Joden tot de dood toe gehaat. Maar feller als ooit een man zijn vijand kan haten, haatte deze jonge vrouw Haman. Alle leed die deze man haar volk had aangedaan, alle angst van deze laatste dagen, ja de grote angst van alle Joden in het grote Perzische rijk, wilde ze wreken aan deze Amalekiet. Dit was haar dag, de dag van haar wraak! Dat men je vijanden moet vergeven, zoals Jezus ons leerde, dat wist Esther nog niet....

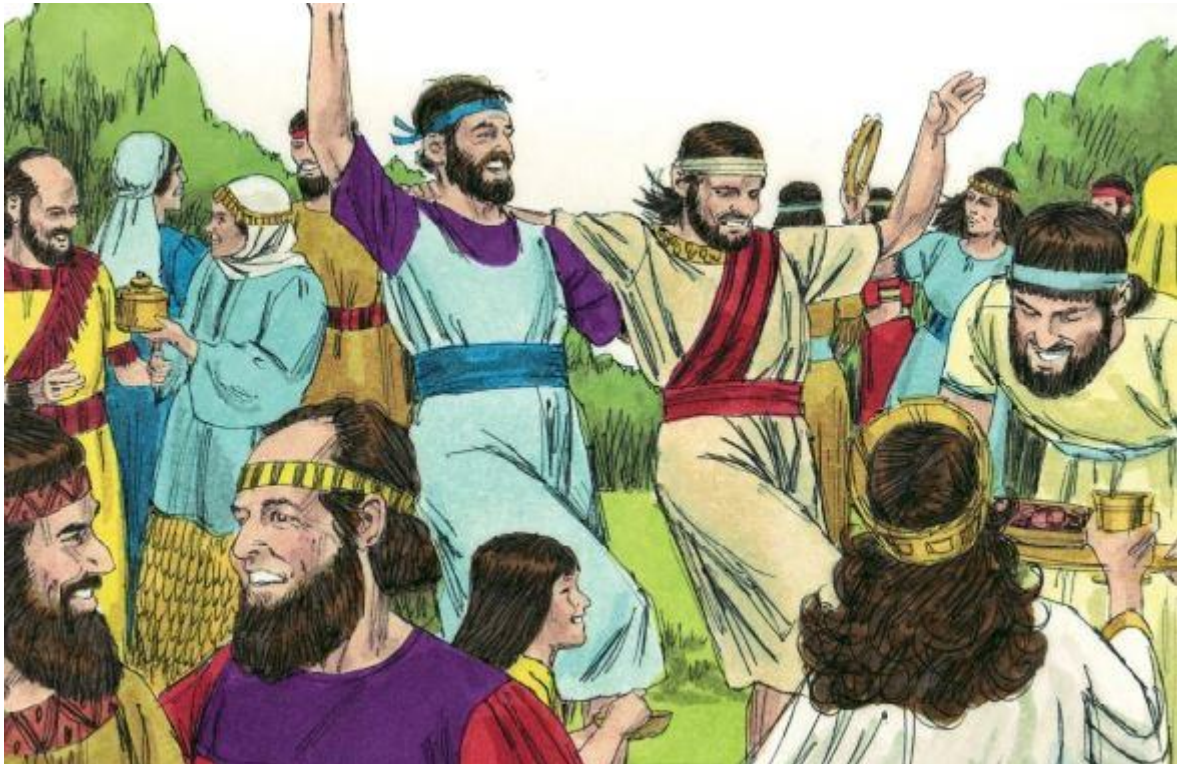

En hoog boven de huizen van de koningsstad Susan, op een scherpe paal bevond zich het gespietste lichaam van Haman, de vijand van de Joden. In de stille, door de maan verlichte nacht was zijn lichaam vaag zichtbaar tussen hemel en aarde.

Dertien Adar - Hoofdstuk 154 van het Oude Testament

Lieve kleinkinderen,

Liefde en haat ligt heel dicht bij elkaar. En wraak nemen is nooit goed. Onze Here Jezus leerde ons mensen iets anders. Ja, dat je zelfs voor je vijanden moet bidden. Moeilijk, moeilijk...

Eind goed, al goed.

Nog steeds vieren vrome Joden in Israël en ook over de hele wereld het Poerimfeest.

Lieve kleinkinderen,

Het lot bepaalt.... Ja, volgens Haman had je de goden nodig om het lot voor jou de goede kant op te laten gaan. En hij had het niet eens zo ver mis. Lieve kleinkinderen, jullie omie en ik geloven niet in het lot. Mijn moeder zei vroeger altijd tegen mij: 'Eelke, het heeft zo moeten zijn.' Nu omie en ik al over de tachtig zijn en wij samen op ons leven terugkijken, dan weten wij dat niet het lot heeft beslist dat wij elkaar hebben leren kennen. Ook al koos ik die ene brief, (omie's brief) uit die hele stapel brieven, ik weet zeker, ja ik geloof voor de volle honderd procent dat dat zo heeft moeten zijn.

Hoofdstuk 155

Na de dood van Haman gaf de koning alle bezittingen van Haman, zijn huis, zijn vee en zijn slaven aan Esther en zij gaf alles weer door aan haar oom Mordechai. Ja, want Mordechai de Jood deed niet meer zijn eenvoudig werk in de poort van het paleis. Hij was eerste minister geworden op de plaats van zijn oude vijand Haman. Esther had de koning verteld dat Mordechai familie van haar was en dat hij lange jaren haar pleegvader was geweest. Koning Ahasveros had hem toen direct het ambt van Haman gegeven. Nu had Mordechai de zegelring van de koning en bogen alle dienaren voor hem, voor de man van Juda.

Maar met al die eer en rijkdom van Mordechai was het volk van de Joden niet gered. Nog altijd was daar die doodswet die niet veranderd en ook niet ingetrokken kon worden. Esther was weer en nu voor de tweede keer, naar de koning gegaan. Al huilend had ze hem gevraagd of hij die doodswet niet kon intrekken. Moest die gedode Haman het nu toch nog winnen? Natuurlijk kon de koning de doodswet niet intrekken. Een koning in Perzië kon alles doen, behalve dat ene: een wet van Meden en Perzen veranderen. Maar Mordechai had nu de ‘koningsring’ en er was niets op tegen dat hij een nieuwe wet maakte. En dat gebeurde. In alle steden en dorpen van het grote Perzische rijk werd bekend gemaakt dat op de dertiende Adar ook de Joden hun vijanden mochten doden. De eerste wet bleef van kracht, maar iedereen begreep dat de koning het nu met de Joden hield. Het gevolg was dat niemand het oude volk van de Joden durfde aanvallen.

Toen de dertiende dag van de twaalfde maand aanbrak, grepen de Joden hun wapens en gingen tegen hun vijanden ten aanval. Een oorlog kon je het niet noemen, want de vijand durfde de strijd tegen de Joden niet aan. Alleen al in de stad Susan werden vijfhonderd vijanden gedood. Daar waren ook de tien zonen van Haman bij. De koning zelf vertelde aan Esther hoe het in de stad Susan was gegaan en hij vroeg haar of zij nog een wens had. De jonge koningin wist maar al te goed wat ze graag wilde. Vijfhonderd dode vijanden was voor haar wraak niet voldoende. Ook werden de tien zonen van Haman gedood en koningin Esther vroeg de koning: ‘Mogen we nog een dag hebben om met onze vijanden af te rekenen?’ Ook daar gaf de koning toestemming voor. Een dag later, op veertien Adar vielen er in de stad Susan nog eens driehonderd doden. Weer een dag later, de vijftiende Adar, was het voor de Joden een feestdag. Twee dagen lang hadden ze bloed vergoten en hoewel er nog lijken van hun vijanden op

straat lagen, was het feest er niet minder om. Moesten ze niet blij en dankbaar zijn nu de Heer alles voor hen ten goede had gekeerd?

Het Poerimfeest dat door de Joden nog elke jaar gevierd wordt. Haman had het lot geworpen om een goede dag te kiezen voor de vernietiging van de Joden, maar het lot was Haman niet goedgunstig geweest! De heidenen wierpen het lot, maar de uitkomst was van de Heer. Het lot werd in het Hebreeuws ‘poer’ genoemd. En vanaf die dag vierden de Joden elk jaar het Poerimfeest. Het feest van het lot. En vrome Joden in Israël en ook over de hele wereld vieren dat Poerimfeest nog steeds.

Maar ook wij mogen blij en dankbaar zijn dat God die dag zijn oude volk gered heeft van de dood. Want als Haman en zijn vrienden het gewonnen hadden, dan was het volk van de Joden ten onder gegaan. Dan was er geen speciaal volk-van-God meer op deze wereld geweest en dan was de Christus, onze Here Jezus niet geboren uit het oude verbondsvolk en dan was er voor ons geen redding gekomen. Die wrede Haman kon het niet weten, maar dit volk van de Joden mocht en kon niet uitsterven omdat God er een bedoeling mee had. Niet omdat het allemaal zulke goede en brave mensen waren. Niet om Mordechai en ook niet om Esther had de Heer uitkomst gegeven, maar alleen om de eer van zijn grote Naam en om de toekomst van zijn Zoon Jezus. De wegen van God zijn voor ons mensen altijd wonderbaarlijk en niet te begrijpen. Hij gebruikte in dit verhaal een heidense koning om zijn heilsplan uit te voeren. Slechte mensen gebruikte Hij om de weg voor te bereiden voor Hem, die zonder zonde was. En die felle koningin Esther, die haar vijanden tot de dood toe haatte en die zelfs de tien zonen van Haman liet doden, moest de komst voorbereiden van Hem, die hangend aan het kruishout nog voor zijn beulen bad....

Koningin Esther

Orthodoxe Joden in de wijk Mea Shearim in Jeruzalem tijdens Poerim.

En vrome Joden in Israël en ook over de hele wereld vieren dat Poerimfeest nog steeds.

De hoofdrolspelers van de Poerim geschiedenis zijn Mordechai en Esther. Samen slagen ze erin om de dreigende vernietiging van het Joodse volk in het machtige Perzische Rijk af te wenden. Uiteindelijk wordt de snode Haman verslagen.

Laten we het toenmalige gevecht analyseren en een vertaalslag maken naar het heden. De Joden waren geassimileerd, wellicht niet bewust, maar door de omstandigheden gedreven. Maar ondanks verwoede pogingen om te assimileren, bleven de Joden toch Joden, hield het Joodse volk stand!

En dan verschijnt de snode Haman ten tonele. Gedreven door hoogmoed en haat heeft hij het voor mekaar weten te krijgen dat koning Achasjwerosj hem officieel toestaat om dat vreemde Joodse volkje uit te roeien. Maar dankzij de alertheid en de inzet van Mordechai en Esther mislukt het criminele plan en komen de Joden als overwinnaars uit de strijd.

““Mordechai, als geestelijk leider van het volk, verkoos de spirituele benadering. Esther benadrukte politieke inzet.” ”

Koningin Esther en Mordechai traden gezamenlijk op, maar deden niet hetzelfde. Sterker nog: hun aanpak was totaal verschillend. Mordechai riep zijn mede-Joden op om tot inkeer te komen. Hij verzamelde de kinderen en ging met hen leren. Hij onderwees hen geen zelfverdediging, maar leerde met hen de wetten die verbonden zijn aan de dienst in de Tempel in Jeruzalem, terwijl de Tempel in die periode niet functioneerde. Met andere woorden: Mordechai bestreed het naderende noodlot op spirituele wijze.

Esther daarentegen was heel praktisch bezig. Ze probeerde de koning op andere gedachten te brengen, speelde in op zijn gevoelens en slaagde er op slimme wijze in om ook Haman uit te schakelen, door van zijn hoogmoed gebruik te maken.

Nadat het gevaar was afgewend ontstaat er een discussie tussen Esther en Mordechai. Mordechai is van mening dat Poerim de status moet krijgen van een Jom Tov, een volwaardige Joodse Feestdag, met een werkverbod, een dag die, gelijk Jom Kippoer, de Grote Verzoendag, in het teken moet staan van bezinning.

Esther daarentegen is van mening dat de Poerim geschiedenis op schrift moet worden gesteld en dat Poerim gevierd moet worden op de manier zoals dat nu ook wordt gedaan, namelijk door het lezen van de Rol van Esther, door voedselpakketjes aan elkaar te sturen, een feestmaaltijd aan te richten en door extra geld te geven aan de armen. Een bijzondere dag waarop het tastbare de spiritualiteit overheerst.

Dat de discussie tussen Esther en Mordechai is uitgekapt in het voordeel van Esther is mede beslist door Mordechai als lid van het Sanhedrin, het Hooggerechtshof, waarvan Mordechai deel uitmaakte! Mordechai, als geestelijk leider van het volk, verkoos de spirituele benadering. Esther benadrukte politieke inzet. En Mordechai, als rechter, stemde voor de benadering van Esther.

Als een mens onverhoopt wordt geconfronteerd met ziekte moet hij G'd om hulp vragen, de Mordechai benadering. Maar ook moet hij naar de dokter gaan! Maar stel de ambulance staat voor de deur en hij moet kiezen om of eerst de ambulance in te gaan of eerst te bidden, dan gaat de ambulance voor, we leven namelijk in een materiele wereld.

Hetzelfde geldt ten aanzien van het opkomend antisemitisme: we moeten onszelf onderzoeken, tot inkeer komen, eenheid nastreven en G'd vragen om ons te helpen en te sparen voor ... Maar tegelijkertijd moeten we als Esther te werk gaan: politieke druk uitoefenen, onszelf verdedigen, onderlinge eenheid en verbondenheid nastreven, niet weggijken van de realiteit. En als er op een gegeven moment gekozen zou moeten worden, dan prevaleert de realiteit van het moment en moeten we echt eerst reanimeren en het gebed even uitstellen.

Hetzelfde zien we in Israël. Er zijn daar gigantisch veel synagogen en nog nooit is er in onze geschiedenis zoveel Thora en Talmoed gelernt. Maar ook het Israëlsche leger behoort tot de beste ter wereld. De Esther en Mordechai-benadering zijn beiden aanwezig. Maar toen er bijvoorbeeld in 1973 gekozen moest worden op de Grote Verzoendag tussen de Esther benadering of die van Mordechai, was ook Mordechai van mening dat Esther voorrang kreeg.

Vreugde breekt grenzen. Laten we proberen om op Poerim de grens tussen Esther en Mordechai te doorbreken zodat wij niet meer hoeven te bidden voor (innerlijke) vrede en überhaupt legers en misère niet meer bestaan, omdat de ultieme sjalom voor de gehele mensheid een feit is geworden en de Derde Tempel in Jeruzalem licht brengt voor 'alle bewoners van Uw aarde'.

Lechajim, lechajim op het echte leven!

